

цѣло на нашата офицерска команда. Та че умишлено, съ хитрости, крѣпеха своя авторитетъ прѣдъ простодушнитѣ възстаници, като интригуваха, и могли биха при едно скарване на офицеритѣ съ тѣхъ да разцѣпятъ четата. Дѣдо Ангелъ промѣни работата: неговитѣ много години, които го бѣха оподобили на светецъ; неговото юначество, което се четѣше толкова по редицата медали на гърдитѣ му, колкото и по широко откритото му лице и яснитѣ му свѣтлосини очи,—го правѣха прѣдъ всичкитѣ 200 наши момци единъ високъ образецъ за подражание. И ето тоя старецъ герой, още щомъ приехме прѣдложението му, да се присѣдини къмъ четата ни, се обърна къмъ мене и като посочи своитѣ трима другари, каза прѣдъ цѣлата чета:—еве ми момцитѣ, господинъ поручикъ: давамъ и себе си и тѣхъ на твоя команда! Азъ съмъ ги водилъ не на смъртъ, а само какъ и какъ да трепатъ злитѣ турци, що правятъ золуми на нашитѣ. Пъкъ вие ще ги водите, господинъ поручикъ, за вѣра и за народно име. Ний вече нѣма да убиваме, безъ ваша воля, господинъ поручикъ! Азъ вече казахъ на момцитѣ си, че вий ще ги водите не на животъ, а на смъртъ, за да чуятъ башитѣ и майкитѣ ни—ехъ, азъ ги вечъ нѣмамъ! — за да чуе и свѣта цѣлъ, че се е вече прѣлѣла чашата отъ агарянскитѣ золуми! Вѣрни ще ти бждемъ, господинъ поручикъ; водете ни, да умрѣмъ юнашки за нашия си народъ!

„Така каза дѣдо Ангелъ и както той, тѣй и другаритѣ му спокойно положиха страшната клѣтва . . .

„А страшна бѣше клѣтвата въ четитѣ ни: смъртъ, неумолима смъртъ се прѣдвиждаше не само при най-малкото отклонение, но дори и въ случай, че *възстаника стане неспособенъ да продължи пѣтя си*, като бжде раненъ или като се разболѣе. Това трѣбваше, за да не се хване ни единъ отъ четата живъ, та отъ мъчения да изкаже, както силитѣ, така и планѣтъ на четата.

„И, остана дѣдо Ангелъ вѣренъ, както на думитѣ